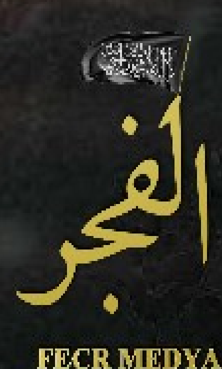

بقلم:- الشيخ أبي جندل الأزدي
فارس بن أحمد آل شويل الزهراني
(تقبله الله)

Yazan: Şeyh Ebu Cendel El-Ezedi
Faris bin Ahmed Âl-i Şuveyl
Ez-Zehrani

FECR MEDYA

ÖLÜM ÜZERİNE BEY'AT ET!

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah *(سبحانه وتعالى)* ya, salât ve selam önderimiz Rasûlullah'a, (صلى الله عليه وسلم) ehli beytine, ashabına ve yolunu takip eden mü'minlere olsun.

Hicrî 6. senenin Zilkade ayında Nebi *(صلى الله عليه وسلم)* ve sahabesi (رضي الله عنه) beraberlerinde bin beş yüz Müslüman ile beraber Mekke topraklarına Umre ibadetini eda etmek için yöneldiler. Cabir'in Sahîhayn'de tahric edilen rivayetinde şöyle geçer: "*Onlar bin dört yüz kişiydiler*." Gene Sahîhayn'de Abdullah bin Ebi Evfa *(رضي الله عنه)*'dan başka bir rivayette; "*Biz o gün bin üç yüz kişiydik*." dediği nakledilir.

Katade dedi ki: "*Said bin Müseyyeb'e dedim ki:* "*Rıdvan bey'atına şahitlik edenler kaç kişiydiler*?" Said dedi ki: "*Onlar bin beş yüz kişiydiler*." Katade dedi ki: "*Cabir bin Abdullah bana onların bin dört yüz kişi olduklarını söyledi*." Said, "*Allah ona rahmet etsin. Yanılmış. Bizzat kendisi bana onların bin beş yüz kişi olduklarını söyledi.*"

İbnu-l Kayyim el-Cevziyye *(rahimehullah)* şöyle söyledi: "*Cabir'den bu iki lafız da sahih olmuştur*." Nebi (صلى الله عليه وسلم) kafilenin önünden Huza'a kabilesinden bir gözcüyü Kureyş'in ahvalinden haber toplaması için yollamıştı. Usfan mıntıkasına yakın bir bölgede gözcü ona yetişti. (*صلى الله عليه وسلم*)'e gördüklerini şöyle anlattı: "*Ben, Ka'b bin Luey'i senin için yandaşlarını toplar hâlde bıraktım. O, senin için topluluklar hazırladı. O topluluklar seninle savaşacaklar, seni püskürtecekler ve seni Kâbe'ye sokmayacaklar.*" Nebi (صلى الله عليه وسلم) bu haberin ardından ashabı ile istişare etti ve onlara şöyle buyurdu: "*Ne dersiniz? Kâbe'den bizi alıkoymak isteyenlere yardım edenlerin soydaşlarına yönelelim ve böylece onlara cezalarını verelim. Bundan sonra eğer bundan otururlarsa (vazgeçerlerse) akrabalarının kanları heder olup giden kimseler gibi otururlar*.

Yok, eğer biz böyle yaptıktan sonra bizi engellemek için tekrar gelirlerse bu da onlar için Allah'ın kesmiş olduğu bir boyun olmuş olur. Ya da

Kâbe’ye yönelelim. Eğer birisi bizi ondan alıkoymak isterse onunla savaşalım.” Ebubekir (رضي الله عنه) şöyle söyledi: “*Biz Umre için yola çıktık. Ki zaten yanımıza savaş için bir şey almadık. Lakin eğer bizi alıkoymak isterlerse onlarla savaşırız*.”

Mekke’ye yaklaştıklarında Kureyş’i bir telaş aldı. Allah Rasûlü (صلى الله عليه وسلم) ise Mekke’ye varmadan önce onlara ashabından bir elçi göndermeyi yeğledi. Ömer bin Hattab *(radiyallahu anhu)*’yu göndermek için yanına çağırdığında Ömer *(رضي الله عنه)* şöyle söyledi: “*Ey Allah’ın Rasûlü! (صلى الله عليه وسلم) Benim Mekke’de eziyet gördüğüm takdirde Ka’boğullarından benim için gazaplanacak kimsem yok. Osman bin Affan’ı yolla. Onun aşireti oradadır. Hem o senin ulaştırmak istediklerini ulaştırabilecektir.*” Bunun üzerine Allah Rasûlü *(صلى الله عليه وسلم)* Osman *(رضي الله عنه)* ’yu yanına çağırdı ve onu Kureyş’e gönderdi. Allah Rasûlü, Osman *(رضي الله عنه)* ’ya şöyle buyurdu: “*Onlara bizim savaşmak için gelmediğimizi haber ver. Biz Umre ibadetini eda etmek için yola çıktık. Ve onları İslam’a davet et*.” Ayrıca ona Mekke’deki mü’min erkek ve mü’min kadınların yanına gitmesini, onları fetih ile müjdelemesini ve Allah’ın bu dini muzaffer kılacağını, artık bundan sonra imanları sebebiyle Mekke’de ezilmeyeceklerini haber vermesini emretti.

Osman *(رضي الله عنه)* yola çıktı. Kureyş’e vardığında ona “*Nereye gitmek istiyorsun*?” diye sordular. Osman *(رضي الله عنه)* “*Allah Rasûlü (صلى الله عليه وسلم) beni, sizi İslam’a ve Allah’a davet edeyim ve sizlere bizim savaşmak için değil Umre etmek için geldiğimizi haber vermem için yolladı.*” dedi. Kureyş’ten olanlar, “*Senin söylediklerini duyduk. Şimdi ihtiyacın için dinlen*” dediler. Eban bin Said bin As ayağa kalktı ve onu karşıladı. Atının yularından tuttu ve Osman *(رضي الله عنه)* ’yu atın üzerinde taşıdı ta ki Mekke’ye varana kadar. Osman *(رضي الله عنه)* gelmeden önce Müslümanlar kendi aralarında “*Osman bizden önce Kâbe’ye vardı ve tavafını gerçekleştirdi*.” dediler. Allah Rasûlü (صلى الله عليه وسلم) bu sözlerin ardından şöyle buyurdu: “*Ben onun biz burada mahsur hâldeyken gidip Kâbe’yi tavaf edeceğini sanmıyorum.*”

buyurdu. Sahabeler, "*Peki, oraya vardığı hâlde neden hâlâ geri dönmedi*?" dediler. Allah Rasûlü (صلى الله عليه وسلم) şöyle cevap verdi: "*Bu, benim onun hakkındaki zannımdır. Bence o bizimle beraber tavaf etmeden tavaf etmeyecektir*.

Bunun ardından Müslümanlar müşriklerle barış konusunda birbirlerine düştüler. Bir grup diğer gruba bir şey attı. Ardından birbirlerine taş ve oklarla atışlar yapmaya başladılar. Bir anda ortalık karıştı. İki tarafta bağrışmalar koptu. Herkes kendi içinde bulunan karşıtlarını rehin almaya başladı. Ve ardından Allah Rasûlü'ne elçisi Osman'ın şehid edildiği haberi ulaştı. Bu haber üzerine Allah Rasûlü şöyle buyurdu: "*Vallahi onlarla hesaplaşmadan hiçbir yere ayrılmayacağız*." Savaşa azmetti ve etrafındakileri bey'ata çağırdı. Ardından Müslümanlar Nebi (صلى الله عليه وسلم)'e doğru koşuşturmaya başladılar. Ağacın altında, kaçmayacaklarına -başka bir rivayette ölüm üzerine- dair bey'at verdiler. Ardından Allah Rasûlü *(صلى الله عليه وسلم)* kendi elini tuttu ve şöyle buyurdu: "*Bu, bey'at da Osman adınadır.*"

Ömer *(رضي الله عنه)* da ağacın altında Allah Rasûlü'ne (صلى الله عليه وسلم) elini vermiş bey'at ediyordu. O gün Cedd bin Kays haricindeki bütün Müslümanlar bey'at ettiler. Ma'kıl bin Yesar, ağacın dalını Allah Rasûlü'nü rahatsız etmesin diye engelliyordu. Allah Rasûlü'ne bey'at edenler arasında ilk Ebu Sinan el-Esedi vardı.

Evet, sadece bir kişi için Müslümanlar ayaklandılar, ucunda ölüm olsa bile asla Allah Rasûlü'nü bırakıp kaçmayacaklarına dair yemin ettiler. Allah *(سبحانه وتعالى)* onların bu onurlu duruşuna ithafen kıyamete kadar okunacak bir ayet indirdi. Verdikleri söz "*Rıdvan Bey'atı*" diye isimlendirildi. Allah *(سبحانه وتعالى)* onları cennet ile müjdeledi ve Buhari'nin sahihinde geçtiği üzere o anda onlar yeryüzünün en hayırlılarıydılar.

İşte bizler bugün Arap yarımadasında Suud tağutlarının ve onların sahipleri ve efendileri olan haçlıların bu topraklarda mücahidleri ve âlimleri öldürmelerine varan cüretkârlıklarına şahitlik ediyoruz. Allah'a

yemin olsun ki onların kanları boşa gitmeyecektir. Eminim onların intikamı alınacaktır. Yakinen iman ediyorum ki sadık mücahidler onlarla hesaplaşmadan bir yere ayrılmayacaklardır! Yine yakinim şudur ki; Kavim, kaçmayacaklarına ve ölüm pahasına da olsa kardeşlerinin kanlarını yerde bırakmayacaklarına yemin etmiştir. Allah onlardan kabul etsin! Günler kara haberlere gebedir.

İbnu-l Kayyım el-Cevziyye *(rahimehullah)* Zâdü'l Meâd'da şöyle söyledi:

Nebi (صلى الله عليه وسلم), savaşta ashabından kaçmamaları üzerine söz alıyordu. Kimi zaman ölüm üzerine söz alıyordu. Onlarla İslam üzerine sözleştiği gibi cihad üzerine de sözleşmişti. Fetih öncesi hicret üzerine söz almıştı. Tevhid üzerine ve Allah'ın emir ve yasaklarına uyacakları konusunda da söz almıştı. Bir seferinde ashabından bir kişiden insanlardan bir şey istememesi konusunda söz almıştı.

Geçtiği üzere ölüm üzerine bey'at etmek şeriatta meşru olan amellerdendir. Nitekim İbn Kesir *(rahimehullah),* el-Bidaye ve en-Nihaye kitabında Yermuk günü İkrime bin Ebi Cehl'in kıssasını söyle anlatıyor:

"*Seyf bin Ömer, Ebu Osman el-Gassani'den, o da babasından şöyle naklediyor*: "*İkrime, Yermuk günü şöyle söyledi*: "*Allah Rasûlü'ne (صلى الله عليه وسلم) karşı savaştım, sizin karşınızdan mı kaçacağım! Kim ölüm üzerine bey'at ediyor*?" *Amcası Haris bin Hişam ve Dırar bin Ezver Müslümanlardan dört yüz kişinin arasında İkrime'ye ölüm üzerine bey'at ettiler. Halid bin Velid (رضي الله عنه)'nun grubunun önünde, yaralar onları bitap düşürene kadar çarpıştılar. Aralarında Dırar bin Ezver'in bulunduğu bir grup o sırada şehid düştü. Vakidi ve diğerlerinin anlattığı üzere, yaralılar yaralarından dolayı bitap düştüğünde su istediler. Onlardan birisine su getirildiğinde yaralılardan diğerinin su istediğini işitip suyun ona götürülmesini istedi. Diğerine götürüldüğünde o da diğer kardeşine ulaştırılmasını istedi. Onlardan*

hiçbirisi su içemeyip şehid olana kadar hâl böyle devam etti. Allah hepsinden razı olsun."

Bu kıssayı ölüm üzerine bey'at etmenin meşruiyetine değinmek için serdettim. Nitekim bu hadise yaklaşık bin tane sahabenin önünde gerçekleşiyor. Bunların da arasında yaklaşık yüz tanesi Bedir ehlinden olan sahabiler. Ordunun lideri Halid bin Velid idi. Lakin Müslümanlardan kimse İkrime'nin yaptığı bu fiile karşı çıkmadı, bilakis onun bu amelini ikrar edip iştirak ettiler. İbn Kesir *(rahimehullah)* şöyle söyledi: *"Seyf bin Ömer şeyhlerinden isnadları ile şöyle aktardı: "Yermuk günü orduda yaklaşık bin tane sahabi vardı, bunların da arasında yaklaşık yüz tane Bedir'e şahitlik etmiş sahabi bulunuyordu*."

Seyyid Kutub *(rahimehullah)* şöyle söyledi: *"Bu ders -Rıdvan Bey'atı-, bunların hepsi mü'minlerin haberleridir. Bunların hepsi, Allah Rasûlü'ne ağacın altında bey'at eden o ferid* (Eşi benzeri görülmemiş) *ve said* (Mutlu ve huzurlu) *olan mecmuanın haberleridir. Allah-u Teâlâ ilmi ile onlarla beraberdi. Buna şehadet etti ve bunu kelamı ile tescilledi. Hatta Allah'ın eli onların ellerinin üzerinde idi. Bu mecmua ki Allah (سبحانه وتعالى)'nın, Rasûlü'ne onlar için şöyle söylediğini işitiyoruz*:

"***Andolsun, Allah, sana o ağacın altında bey'at ederlerken mü'minlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş ve böylece üzerlerine 'güven duygusu ve huzur' indirmiştir. Onlara yakın bir fethi sevap (karşılık) olarak vermiştir***." (Fetih Sûresi, 18)

Bu öyle bir topluluk ki Allah Rasûlü'nün onlara şöyle söylediğini işitiyoruz: "*Sizler bugün yeryüzünün en hayırlılarısınız.*" Hiç şüphesiz ben bugün yani bin dört yüz yıl sonra o mukaddes saatleri idrak etmeye çalışıyorum. Bir haber ki el-Azim olan, el-Aliy olan Allah *(سبحانه وتعالى),* el-Emin olan peygamberine mü'minlerin cemaatinden haber veriyor. Şu anda bile o dakikaların yaşattığı duyguları idrak etmek için uğraşıyorum. O an vicdanlara muayyen bir mekânda bulunan insanlardan el-Kerim olan İlah tarafından haber veriliyor. Gerçekten bizzat o muayyen mekânda bulunan bahtiyar insanların Allah *(سبحانه*

وتعالى)’nın bizzat onların hâllerini haber veren kelimeler inzal etmesinin, onların da bunu kulaklarıyla duymasının ve bizzat şahsi olarak idrak etmelerinin nasıl bir mana taşıdığını idrak etmeye çalışıyorum. Allah onlardan razı olmuş! Razı olurken onlardan olduğunu tescillemek için de bulundukları mekânı ve onların o mekânda nasıl bir hâl üzere olduklarını haber veriyor! “*Allah, sana o ağacın altında bey’at ederlerken mü’minlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş ve böylece üzerlerine ‘güven duygusu ve huzur’ indirmiştir.*” Bu kelimeleri doğru sözlü olduğu tescillenmiş olan peygamberlerinden işitiyorlar.

Ey Allah’ım! O said topluluk bu mukaddes anları ve bu ilahi tebliği nasıl karşıladı! Öyle bir haber ki onlardan her bir kişiye; “*Sen! Evet sen! Sen ağacın altında bey’at ederken Allah bizzat seni tarif ederek senden razı oldu, senin kalbinde olanı bildi ve senin üzerine huzuru ve güven duygusunu indirdi*.” dercesine!

Vallahi bizden birisi “*Allah iman edenlerin dostudur*.” ayetini okurken seviniyor ve kendi kendisine “*Ben de bu dost edinilenlerden birisi olmayı diliyorum.*” diyor. Veya “*Allah sabredenlerle beraberdir.*” ayetini duyduğunda kendi kendine “*Ben neden bu sabredenlerden birisi olmayayım*?” diye soruyor. Bir de bir taife düşünün ki Allah her birisi için tek tek ondan razı olduğunu, onun kalbinden geçenleri bildiğini ve o kalbinden geçenlerden razı olduğunu haber veriyor.

Ey Allah’ım! Bu korkunç bir şey! “*And olsun, Allah, sana o ağacın altında bey’at ederlerken mü’minlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş ve böylece üzerlerine ‘güven duygusu ve huzur’ indirmiştir. Onlara yakın bir fethi sevap (karşılık) olarak vermiştir*.”

Allah onların kalplerindeki ayaklanma duygusunun din için olduğunu, kendi nefisleri için olmadığını bildi! Allah onların kalplerinde de bey’atlarına olan sadakatlerini bildi! Allah onların kalplerinde bulunan itaat sebebiyle tüm yaygaralara rağmen Allah Rasûlü’nün ağzından çıkacak kelimelere olan bağlılıklarını bildi!

Ve üzerlerine güven ve huzur hissiyatını indirdi. Güvenin indirilişi öyle bir ifade ile anlatılıyor ki, sanki yukarıdan kolayca, sakin ve ağır başlılıkla bir güven iniyor ve o tutuşmuş, heyecanlı, kavgaya hazır coşkun kalplere dolarak huzur, güven, rahatlık ve sevinç getiriyor.

Ve ben bu kelimelerimi okuyan her Müslümana şunu sormak istiyorum!

Şeyh Ömer Abdurrahman Hristiyanların zindanlarında iken bizler ne hâldeyiz? Remzi Yusuf ve Ebu Hacer el-Iraki Hristiyanların zindanlarında iken biz bu durumu nasıl karşılıyoruz? Biz Guantanamo'da esaretin kahrını ve zilletini saniye saniye en derinlerinde hisseden Müslümanlar için ne yaptık? Bizler tağutların ve mürtedlerin zindanlarında çürümeye terk edilmiş âlimlerimiz için ne yaptık? Bizler tüm bunların yanında, parmaklıklar ardında kimsesizliğe mahkûm edilmiş binlerce Müslüman esir için ne yaptık?

Aman Allah'ım! Allah Rasûlü ve ashabı sadece bir tane adam için ölüm pahasına kaçmayacaklarına dair yemin ediyor! Oysa bizim ölülerimiz bugün binlerle on binlerle sayılamıyor ancak bizim tüylerimiz bile ürpermiyor ve Allah'a karşı günahlarımızı affettirecek sadık bir söz dahi veremiyoruz.

Nerede o Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterenler! Nerede İslam'ın gençleri! Ümmeti için, namusu için, dini ve kardeşleri için intikam alacak olanlar nerede!

Dinimize savaş açıldı. Rabbimize ve O'nun Nebilerine küfredildi. Diyarımız gasp edildi ve bizler hâlâ gafil ve baygın hâldeyiz. Mallarımız zorla alındı; bizler hâlâ umursamıyoruz. En hayırlılarımız ve kahramanlarımız öldürüldü ve bizler hâlâ sus pus oturuyoruz.

Bu böyle nereye kadar, ey İslam Ümmeti? Nereye kadar? Nereye kadar?

Faziletli Şeyh Faris ez-Zehrani | تقبله الله